Identificarea sistemelor – Laborator 8
Identificarea modelelor de tip Output Error folosind metoda Gauss-Newton

Organizare

Recitiţi regulile de organizare din lab 2, ele se vor aplica şi acestui laborator. Singurul lucru care se schimbă este link-ul de dropbox, care pentru acest laborator este:

`https://www.dropbox.com/request/H3xCIdNEGlMtu6eH3luz`

Descrierea laboratorului

Fiecărui student i se alocă de către profesor un index pentru setul de date. Apoi, studentul descarcă fişierul Matlab ce formează baza laboratorului de pe pagina cursului. Fişierul conţine datele de identificare în variabila `id`, şi separat datele de validare în variabila `val`. Ambele variabile sunt obiecte de tip `iddata` din toolbox-ul Matlab de identificare a sistemelor, vezi `doc iddata`.

Se ştie în avans că sistemul este de ordinul 1, fără timp mort, şi este afectat doar de zgomot de măsurare $e(k)$ pe ieşire. Ca atare, următoarea formă de tip Output Error este potrivită pentru modelarea acestui sistem:

$$y(k) = \frac{B(q^{-1})}{F(q^{-1})}u(k) + e(k) = \frac{bq^{-1}}{1 + fq^{-1}}u(k) + e(k)$$

cu parametrii $\theta = [f, b]^\top$. Obiectivul nostru va fi implementarea metodei erorii de predicţie pentru această structură particulară de model, folosind metoda de optimizare Gauss-Newton. Algoritmul este rezumat pe pagina următoare, într-un mod mai direct decât felul în care a fost explicat în curs, pentru a ajuta cu implementarea.

Cerinţe:

- Calculaţi formulele recursive necesare în algoritm, pe hârtie sau la tablă. Indiciu: vezi cazul ARMAX de ordinul 1 exemplificat în curs.
- Implementaţi algoritmul şi rulaţi-l pe datele de identificare, pornind de la valori *nenule* ale parametrilor iniţiali.
- Pentru valorile (aproape) optime ale f şi b obţinute, creaţi un model de tip OE în formatul toolboxului de identificiare, folosind `idpoly`. De notat că sintaxa funcţiei este `idpoly(A,B,C,D,F,0,Ts)` unde trebuie specificat zeroul iniţial în B, constanta 1 iniţială în F, şi perioada de eşantionare se poate găsi de ex. în setul de date de identificare. Polinoamele pe care nu le folosiţi pot fi egale cu 1. Folosiţi `compare` pentru a verifica performanţa modelului pe datele de validare.
- Dacă modelul nu este suficient de bun, acordaţi α, δ şi $\ell_{\max}$ (eventual împreună cu θ_0), pentru a îmbunătăţi performanţa.

alege pasul α, parametrii iniţiali θ_0, pragul de convergenţă δ, şi numărul maxim de iteraţii $\ell_{\max}$
iniţializează counterul de iteraţii $\ell = 0$
calculează formulele recursive pentru $\varepsilon(k)$, $\frac{d\varepsilon(k)}{d\theta} = [\frac{d\varepsilon(k)}{df}, \frac{d\varepsilon(k)}{db}]^\top$
repeat
  cu parametrii curenţi θ_ℓ:
    simulează (aplică formulele recursive) pentru a calcula $\varepsilon(k)$, $\frac{d\varepsilon(k)}{d\theta}$, pentru $k = 1, \ldots, N$,
      pornind de la $\varepsilon(0) = 0$, $\frac{d\varepsilon(0)}{d\theta} = [0, 0]^\top$
    calculează gradientul funcţiei obiectiv cu $\frac{dV}{d\theta} = \frac{2}{N} \sum_{k=1}^{N} \varepsilon(k) \frac{d\varepsilon(k)}{d\theta}$
    calculează Hessianul aproximat al funcţiei obiectiv, cu $\mathcal{H} = \frac{2}{N} \sum_{k=1}^{N} \frac{d\varepsilon(k)}{d\theta} \left[\frac{d\varepsilon(k)}{d\theta}\right]^\top$
  aplică formula de actualizare Gauss-Newton: $\theta_{\ell+1} = \theta_\ell - \alpha \mathcal{H}^{-1} \frac{dV}{d\theta}$
  incrementează counterul: $\ell = \ell + 1$
until $\|\theta_\ell - \theta_{\ell-1}\| \leq \delta$, sau $\ell_{\max}$ a fost atins